

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 102.297 van 21 december 2001
in de zaak A. 95.482/VII-22.891**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat R. BELDERBOSCH,
 kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
 Belgiëlei 15,bus 10

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Armeense nationaliteit, op 13 september 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 augustus 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 30 maart 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 augustus 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2001 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat R. BELDERBOSCH, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur K. BRUYNINCKX, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 7 september 1999 en verklaarde zich op 8 september 1999 vluchteling.

1.2. Op 30 maart 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 22 augustus 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 23 mei 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Armeense taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Claus Cedric.

Volgens de verklaringen van betrokkene, een Armeens staatsburger van Armeense origine, zou hij Armenië verlaten hebben omwille van de problemen die hij zou ondervonden hebben in Erevan. Betrokkene zou vanaf 23 februari 1999 gewerkt hebben als barman. Half augustus 1999 zou er bij een vechtpartij in het café tussen twee groepjes iemand zijn neergestoken. De vechters zouden allen voor de regering werken. Betrokkene zou naar het politiekantoor gegaan zijn waar hij samen met H., de portier van het café, een verklaring zou hebben afgelegd. Na enkele dagen zouden twee vrienden van de daders, die zich zouden voorgesteld hebben als agenten van de

militaire politie en tevens lijfwachten van de minister van defensie, aan betrokkene en H. gevraagd hebben om hun verklaringen afgelegd bij de politie terug in te trekken. De volgende dag zouden betrokkene en H. aan de politie gemeld hebben dat ze onder druk worden gezet. De politie zou beloofd hebben om maatregelen te nemen. Betrokkene zou hierna verlof genomen hebben en zijn vervanger op het werk (K.) zou hem verder op de hoogte hebben gehouden. De vierde dag van zijn verlof zou hij via K. vernomen hebben dat de twee vrienden van de ouders H. uit het café hebben meegenomen en dat ze op zoek waren naar betrokkene. De volgende dag zou K. betrokkene hebben gemeld dat H. nog steeds niet terug was. Daarop zou betrokkene met zijn gezin en moeder bij zijn zus L. gaan wonen zijn. Eind augustus zou betrokkenes vriend V. hem medegedeeld hebben dat hij nog steeds gezocht werd door twee mannen. Hierna zou betrokkene besloten hebben om te vluchten. Op 4 september 1999 zou hij Armenië verlaten hebben en via Lvov zou hij naar België zijn gekomen waar hij op 8 september 1999 zijn asielprocedure startte.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat de feiten die betrokkene aanhaalt niet getuigen van een daadwerkelijke vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Nergens uit betrokkenes relaas blijkt dat hij zou gevisieerd zijn omwille van één van de motieven voorzien in de Vluchtelingenconventie. Betrokkene was getuige van een vechtpartij waarbij iemand werd neergestoken. Hij verklaarde voor het Commissariaat-generaal (p. 9) zijn land verlaten te hebben nadat twee vrienden van de ouders, en tevens leden van de militaire politie en lijfwachten van de minister van defensie, hem onder druk hebben gezet om zijn verklaringen afgelegd voor de politie in te trekken. De door betrokkene vermelde feiten zijn dan ook van gemeenrechtelijke aard en vallen als dusdanig buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Nergens uit betrokkenes relaas blijkt dat de bedreigingen geuit door deze twee mannen geïnspireerd zouden zijn door één van de criteria van de Conventie van Genève.

Ook is er geen enkele aanwijzing dat betrokkene tegen de bedreigingen van die twee vrienden van de ouders geen bescherming van de autoriteiten zou kunnen verkrijgen hebben omwille van één van de criteria voorzien in de Vluchtelingenconventie. Betrokkene is, toen de twee mannen hem voor het eerst bedreigden, klacht gaan neerleggen bij de politie die hem beloofden om maatregelen te nemen (CGVS verhoorverslag p. 9). Toen H. door deze mannen werd meegenomen en ze informeerden bij K. naar de verblijfplaats van betrokkene, heeft hij nagelaten om de politie hiervan op de hoogte te brengen (CGVS verhoorverslag p. 10-13). Ook toen V. aan betrokkene mededeelde dat hij nog steeds werd gezocht door twee mannen heeft hij geen bescherming bij zijn overheid gezocht (CGVS verhoorverslag p. 12). Betrokkene verklaarde voor het CGVS (p. 13) dat hij de politie éénmaal had verwittigd en dat dit genoeg was. Aldus kan er gesteld worden dat betrokkene heeft nagelaten om met alle mogelijke middelen de bescherming van zijn autoriteiten te verkrijgen nadat hij bedreigd is geweest door deze twee mannen.

Daarnaast dient er opgemerkt te worden dat tegenstrijdigheden tussen betrokkenes opeenvolgende verklaringen (Dienst Vreemdelingenzaken, vragenlijst voor Commissariaat-generaal, Commissariaat-generaal) de geloofwaardigheid van betrokkenes relaas volledig ondermijnen. Zo verklaart betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken (verslag vraag 42) dat iemand van de tweede groep van vier jongens werd neergestoken, terwijl hij voor het Commissariaat-generaal verklaart dat iemand van de groep, waar aanvankelijk de twee meisjes bij waren, werd neergestoken (verslag CGVS p. 6). Ook verklaart betrokkene op het Commissariaat-generaal dat H. de bar binnenkwam toen de twee personen die hen zochten al binnen waren, waarna hij door deze meegenomen werd (verslag CGVS p. 10), terwijl hij in de vragenlijst (vraag 24) verklaart dat H. eerst in de bar was en de twee mannen later binnenkwamen.

Tenslotte dient er opgemerkt te worden dat het zeer merkwaardig is dat betrokkene noch in zijn verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken, noch in zijn vragenlijst voor het Commissariaat-generaal melding maakt van het feit dat de betrokkenen in de vechtpartij allen voor de regering werkten en dat de twee vrienden van de vader leden zijn van de militaire politie en lijfwachten van de minister van defensie. Dit mag men nochtans verwachten gezien het belang dat betrokkene aan de functie van deze personen geeft tijdens zijn interview voor het Commissariaat-generaal. Bovendien vermeldt betrokkene expliciet in zijn verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verslag DVZ vraag 41) dat hij omwille van privé-problemen naar België is gevlucht.

Ook vermeldt betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken niet dat ze naar de politie gingen om te melden dat ze onder druk werden gezet om hun verklaring in te trekken, terwijl hij dit voor het Commissariaat-generaal (verslag CGVS p. 9) wel aanhaalt. Door de vaststellingen wordt de geloofwaardigheid van betrokkene's asielrelaas verder ondermijnd.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbeslissing door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 30 maart 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel aanvoert dat als volgt luidt:

"Schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen.

Schending van art. 62, 1ste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: 'De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed ... '.

De bestreden beslissing wordt vooreerst gemotiveerd door de overweging dat de feiten die verzoeker aanhaalt niet zouden getuigen van een daadwerkelijke vervolging in de zin van de Conventie van Genève, dat de door verzoeker vermelde feiten van gemeenrechtelijke aard zijn en als dusdanig buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie zouden vallen.

Verzoeker brengt hiertegen in dat hij omwille van zijn civieke optreden, m.n. zijn medewerking aan een politieonderzoek m.b.t. een steekpartij, door het militair machtsestablishment van de overheid is bedreigd geworden om zijn bezwarende verklaringen in te trekken.

Verzoeker meent dat dergelijk machtsmisbruik door overheidsorganen, die geen alleenstaand geval in Armenië uitmaken, met vervolging in de zin van de Conventie van Genève kan worden gelijkgesteld.

Verder wordt de bestreden beslissing gemotiveerd door de overweging dat er geen enkele aanwijzing zou zijn dat verzoeker tegen de bedreigingen van de twee vrienden van de ouders geen bescherming van de autoriteiten zou kunnen verkregen hebben, omwille van één van de criteria voorzien in de Vluchtelingenconventie.

Verzoeker is inderdaad toen de twee mannen hem voor het eerst bedreigden klacht gaan neerleggen bij de politie en hij heeft dat niet opnieuw gedaan bij het latere optreden van de twee mannen in kwestie.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt echter hieruit de foutieve conclusie getrokken dat verzoeker zou hebben nagelaten om met alle mogelijke middelen de bescherming van zijn autoriteiten te verkrijgen nadat hij bedreigd is geweest door deze twee mannen.

Deze conclusie is foutief omdat verzoeker voor het Commissariaat-generaal zeer duidelijk heeft aangegeven dat, nadat hij een eerste keer klacht is gaan neerleggen, het verder geen zin had om dit te doen, gezien 'de militaire politie kan doen wat ze willen', dat 'de militaire politie groter is dan de gewone politie' (verslag Commissariaat-generaal pag. 11).

Verder wordt de bestreden beslissing gemotiveerd door de overweging dat er tegenstrijdigheden tussen de opeenvolgende verklaringen van verzoeker zouden zijn.

Zo haalt de bestreden beslissing aan dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben verklaard dat iemand van de tweede groep van vier jongens werd neergestoken, terwijl hij voor het Commissariaat-generaal zou verklaard hebben dat iemand van de groep, waar aanvankelijk de twee meisjes bij waren, werd neergestoken.

Verzoeker brengt hiertegen in dat men hem blijkbaar op het Commissariaat-generaal verkeerd begrepen heeft, want hij meent daar duidelijk verklaard te hebben dat iemand van de tweede groep van drie à vier jongens werd neergestoken, en hij brengt naar voor dat de notitie in het verslag van het interview op het Commissariaat-generaal, op pag. 6, vermeldt 'met mes gestoken', maar dat dit evengoed kan betekenen dat iemand met een mes gestoken heeft, dan dat iemand met een mes gestoken werd. De notitie dient dan ook begrepen te worden in die zin dat iemand van de groep met de twee meisjes met een mes gestoken heeft.

Verder haalt de bestreden beslissing aan dat verzoeker op het Commissariaat-generaal zou verklaard hebben dat H. de bar binnenkwam toen de twee personen die hem zochten al binnen waren, waarna hij door deze meegenomen werd, terwijl hij in de vragenlijst zou verklaard hebben dat H. eerst in de bar was en de twee mannen later binnenkwamen.

Verzoeker brengt hiertegen in dat in werkelijkheid de twee personen die hem zochten in de bar waren, maar dat zij verzoeker en H. slechts bij de deur gezien hebben toen ze buitengingen, zodat er van een scherpe tegenspraak geen sprake kan zijn.

Ten slotte wordt de bestreden beslissing gemotiveerd door de overweging dat het zeer merkwaardig zou zijn dat verzoeker noch in zijn verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken, noch in zijn vragenlijst voor het Commissariaat-generaal, melding maakt van het feit dat de betrokkenen in de vechtpartij allen voor de regering werkten, en dat de twee vrienden van de dader leden zijn van de militaire politie en lijfwachten van de minister van defensie, en dat men dit nochtans verwachten mag, gezien het belang dat verzoeker aan de functie van deze personen geeft tijdens zijn interview voor het Commissariaat-generaal.

Verzoeker brengt hiertegen in dat zijn verhaal ingewikkeld en gedetailleerd is, en dat om deze reden dit aspect niet aan bod is gekomen in zijn vragenlijst en in zijn verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien verzoeker aldus zijn relaas wel degelijk kan vastknopen aan een daadwerkelijke vervolging in de zin van de Conventie van Genève, gezien de tegenspraken die men hem verwijt na analyse slechts schijnbaar blijken te zijn, en gezien ten slotte het aannemelijk is dat in een gedetailleerd en ingewikkeld verhaal niet alle aspecten in de opeenvolgende verklaringen naar voren komen, meent verzoeker dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is.";

Overwegende dat de in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en de in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij kennis heeft genomen van de bevindingen, vaststellingen en conclusies van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die hebben geleid tot de bestreden beslissing, aangezien zij deze bij de uiteenzetting van haar middel betreft; dat, nu blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de beslissing kent, het middel, voorzover het gesteund is op de schending van de aangehaalde wetsbepalingen, niet dienstig kan worden ingeroepen;

Overwegende dat uit de wijze waarop het middel is geadstrueerd zou kunnen blijken dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing betwist; dat de verzoekende partij stelt dat machtsmisbruik door overheidsorganen kan worden gelijkgesteld met vervolging in de zin van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève); dat, opdat sprake zou zijn van vervolging in de zin van de Conventie van Genève, het ras, de religie, de nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of de politieke overtuiging van degene die wordt vervolgd aan de basis moet liggen van de vervolging; dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de commissaris-generaal onterecht zou hebben besloten dat de betrokken feiten van gemeenrechtelijke aard zijn en niet onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève vallen; dat bovendien kan worden getwijfeld aan de waarachtigheid van de bewering van de verzoekende partij dat de betrokkenen in de vechtpartij en de personen die haar bedreigden banden zouden hebben met de overheid; dat de verzoekende partij immers enkel op het Commissariaat-generaal melding heeft gemaakt van dit gegeven en hierover niet heeft gerept bij de Dienst vreemdelingenzaken, noch in haar antwoord op de vragenlijst van het Commissariaat-generaal; dat het feit dat het asielrelaas van de verzoekende partij ingewikkeld en gedetailleerd is geen verklaring biedt voor het niet vermelden van een dergelijk, in het kader van een asielaanvraag, belangrijk element;

Overwegende dat, wat betreft de overige door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden, de verklaringen die de verzoekende partij tracht te geven niet overtuigen;

Overwegende dat de commissaris-generaal constateert dat de feiten waarop de verzoekende partij haar asielaanvraag baseert niet onder de criteria van de Conventie van Genève vallen en dat haar verklaringen zijn aangetast door tegenstrijdigheden; dat deze vaststellingen volstaan om de bestreden beslissing te kunnen dragen; dat dan ook niet verder hoeft te worden ingegaan op het twistpunt inzake het zoeken van bescherming bij de autoriteiten; dat de beslissing van de commissaris-generaal dat de asielaanvraag van de verzoekende partij bedrieglijk is en kennelijk vreemd aan de criteria van de Conventie van Genève niet kennelijk onredelijk is; dat het enig middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank of honderd drieënzeventig euro en drieënvijftig cent, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig december tweeduizend en één, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.